

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentarii Tres in Universam Aristotelis Philosophiam

Commentarius Secundus In Octo Libros Physicorum Aristotelis

Crespin, François

Bruxellæ, 1652

VIII. An forma accidentalis, sit per se immediatè à persona positiva, etiam divina, assumptibilis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95369)

positionibus fidei contra allatis in Præparamento Logico; tum quia apertè sequeretur hanc propositionem esse veram, *Deus alium Deum generat*, sicut verum est, *persona habens Deitatem, generat aliam personam habentem Deitatem*. Id autem nullus Catholicorum admisit.

CCXIII. Confirmatur antecedentis probatio, quia alioqui concreta multiplicarentur per multiplicationem obliqui; quo casu essent tres Dii; quia nomen *Deus* dicit personalitatem in obliquo, quæ est trina: item in divinis esset unica persona, quia nomen *personæ* dicit naturam in obliquo, quæ est unica; atqui hæc sunt hæretica, ergo, &c. major & minor patent ex suppositis in Præparamento Logico sæpius citato.

CCXIV. Respondet Caramuel loco citato non fore tres Deos, licet nomen *Deus* importet solam personalitatem in recto, & consequenter (inquit) multò minus, si eam importet in obliquo tantum: ratio ipsius est, quia licet sint futuri tres habentes Deitatem, non sunt tamen futuri tres habentes Deitates. Sed

CCXV. Contra 1°. hinc sequitur nequidem fore tres personas in divinis; quia si ad multiplicationem nominum naturæ, ut est *Deus*, requiratur multiplicatio rectorum & obliquorum, quam ibi requirit; etiam requiratur ad multiplicationem personarum, quæ in divinis (cum Deitas sit immultiplicabilis Physicè) reperiri non potest; unde in divinis esse non poterunt tres personæ, quod iterum est hæreticum.

CCXVI. Contra 2°. concreta multiplicantur eo solo, quod importatur in recto, multiplicato; sed secundum Caramuelem, nomen *Deus* in recto dicit personam, sive rem habentem Deitatem, ergo si tres personæ, sive tres res habentes Deitatem, sunt tres Dii consequenter, quod est error pejor priore.

CCXVII. Contra 3°. concretum *Deus* juxta Caramuelem in recto dicit unam personam, vel tres? si primum, ergo tres personæ non sunt *Deus*, quia tres personæ non sunt una persona; vel sunt tres Dii, sicut sunt tres unæ personæ, sive tertio una persona: si secundum, ergo Pater non est *Deus*, Filius non est *Deus*, &c. quia nec Pater est tres personæ, nec Filius est tres personæ: unde exorbitat Caramuel, cum se ducem præfigit aliis, ne (inquit) in exorbitantias erroneas incautè incident.

CCXVIII. Adde mentem Sancti Thomæ obscuram esse, si dicas ipsum, 3^a. parte, quæstione 3^a. articulo 7°. 1^a. parte quæstione 39^a. & articulo 40. (ubi ad multiplicationem concreti substantivi, requirit multiplicationem significati magis principaliter & expressè importati) loqui de significato magis principaliter importato in ordine ad veram prædicationem, quod est rectum; & attendas ipsum nostram sententiam expressè docere in tertium distinctione 1^a. quæstione 2^a. articulo 30.

D V B I V M VIII.

An forma accidentalis, sit per se immediatè à persona positiva, etiam divina, assumptibilis.

ANtè Resolutionem, quia specialis est difficultas pro persona divina.

CCXIX. Suppono ex dicendis de unione humanitatis ad Verbum. 3^a. parte Theologiæ, unionem

R. P. Francisci Bone Spei Physica.

hypostaticam, id est, naturæ humanæ in hypostasin Verbi, nihil aliud esse, quàm productionem naturæ humanæ in personalitate Verbi adhæsivè, id est, cum intima ad personalitatem Verbi præsentia; quia tamen omnes personalitates divinæ sunt invicem summè penetratæ, seu intimè præsentès, propter quod docet P. Amicus Postremò editus, 3^a. parte, Mysterium Incarnationis esse intelligibile; addèdum illam productionem dicere essentialem ordinem ad solam personalitatem Verbi, sicut illa sola incarnatur (& sic de similibus); alioqui omnes personæ simul hypostaticè unirentur, ut patet, quod est hæreticum: quomodo autem id fieri possit non est hujus instituti, & commodius 3. p. declarabitur, multum tamen juvant ad illius intelligentiam dicta in Logica Tract. 1°. Disp. 2^a. Dub. 5°. hóc autem supposito, sit

R E S O L U T I O.

CCXX. **D**Ico: forma accidentalis est per se immediatè assumptibilis à persona Divina. Ita Almainus in 3. dist. 2. q. 2. Marfil. ibidem q. 3. Gabriel in 3. dist. 1^a. q. 2. art. 2°. Major in 3um Dist. 2. q. 3. P. Magister noster Bacho in 3um Dist. 3. art. 2°. infinita suppositibilitas (puta activè ut sit suppositivitas) sufficit ad supponendum omne suppositibile cujuscunque rationis. Itè Valentia 3. part. Disp. 1^a. q. 4. puncto 10. à §. & hæc quidem, ubi testatur eam esse communiorè & veriorè. est contra Suarem 3. p. tom. 1°. ad 4. quæstionem Disp. 14. sect. 4^a. item Vasquez ibidem Disp. 30. cap. 5°. Albertinum, Ragusa, & alios quos citant.

CCXXI. Probaret aliquis ex D. Thoma 3^a. part. *accidens unitur personæ in persona*; item ex Porphyrio capite 9°. *accidens semper in subjecto subsistit*: Verùm Sanctus Thomas loquitur de unione mediata in persona, mediante scilicet humanitate Christi, ex qua non rectè infertur, posse supernaturaliter dari immediatam; nam multa naturaliter fieri possunt, quæ supernaturaliter immediatè fieri non possunt, ut homo immediatè per ubi ubicatur, per albedinem albatur naturaliter, non potest tamen immediatè per se supernaturaliter, & sic de aliis: Porphyrius verò per ly *subsistit*, intelligit subjectatur; quia verisimilius est subsistentiam non agnovisse: quare probatio ista non est solida. Igitur aliter

CCXXII. Probatur 1°. quia sicut forma accidentalis supernaturaliter produci potest productione essentialiter connotante corpus, vel animam intimè præsentem, ita supernaturaliter productione connotante essentialiter subsistentiam Verbi v.g. intimè præsentè; atqui illo casu forma accidentalis immediatè assumeretur à persona Divina, ergo, &c. minor & consequentia patent; ex præsupposito ad Resolutionem. Major probatur à paritate rationis.

CCXXIII. Probatur 2°. forma accidentalis est immediatè naturaliter producibilis in substantia Petri subjecto, ergo & supernaturaliter in substantia Verbi termino: Probatur consequentia, quia in utroque dici potest terminari, sed diversimodè, ut consideranti patebit, ergo, &c.

CCXXIV. Dixi *supernaturaliter*, quia si posset subsistentia Divina naturaliter uniri accidenti, à fortiori naturaliter posset uniri substantiæ creatæ, sive naturæ humanæ; unde Mysterium Incarnationis non esset *supernaturale*; quod unanimiter negant Theologi.

E Objicies

ccxxv. Obijcies 1°. Subsistentia non potest alteri uniri, quin illi effectum aliquem formalem tribuat, aut aliquem ejus defectum suppleat; atqui subsistentia Divina nullum effectum formalem accidenti tribuere potest; nec apparet, quem ejus defectum suppleat, ergo, &c. Probatur minor pro prima parte; quia si quem effectum formalem tribueret, maximè esset existeret, & hunc non, quia existentiam habet à se, non secus ac formæ substantiales, vel subsistere, & hunc etiam non, quia subsistere proprium est substantiæ, ergo, &c. Probatur minor pro secunda parte; quia nullum est fundamentum adstruendi complementum aliquod substantiale accidentis, ab eo realiter distinctum, præsertim, cum nequidem tale complementum substantiæ admitteremus, si aliter Mysterium Incarnationis explicare possemus, ergo, &c.

ccxxvi. Respondeo negando minorem pro 1^a parte; effectus enim, quem tribueret subsistentia accidenti, (si nolis esse, sed sine ratione, esse subsistens) esset esse unitum unione terminatà, ut terminatà ad subsistentiam Divinam, quod haberi non potest per unionem præcisè; unio enim quæcunque terminata, ut terminata essentialiter importat terminum, ad quem terminatur: tamen dici potest effectum, quem illi spectato secundum potentiam obedientialem tribueret, fore esse subsistens; nam ab inesse ad denominari fortè sequitur, cur enim omne subjectum non esset capax denominationis formæ, cui forma est capax inesse? ut fusiùs ostendemus infra: & 1^a Parte. hinc patet ad 2^{am} partem minoris, & ejus probationem; supplet enim defectum subsistentiæ accidentis, ei secundum potentiam obedientialem convenientis; & fundamentum hujus subsistentiæ sumitur, tum ex pro-

batione Resolutionis, tum ex non repugnantia accidentis ad esse subsistentiæ terminatum secundum potentiam obedientialem, quæ cum sit extrinsecè Dei omnipotentia, extendi debet quantum sine aperta repugnantia potest.

ccxxvii. Obijcies 2°. impossibile est substantiam inherere, ergo & accidenti subsistere. Pro solutione hujus objectionis, vide Disputationis 3^a. Dub. 5um.

ccxxviii. Obijcies 3°. absurdum est inter formam accidentalem, & personam Divinam dari communicationem idiomatum; nam, vel Deus deberet dici albedo substantivè, vel albus adjectivè, quorum utrumque est absurdum, ergo, &c.

ccxxix. Respondeo distinguendo majorem; absurdum est inter formam accidentalem, & personam Divinam dari communicationem idiomatum per modum prædicationis substantivæ, concedo majorem; & ratio est, quia illa oritur ex assumptione naturæ completæ; per modum prædicationis adjectivæ, nego majorem; quidni enim sicut Verbum rectè dicitur unitum, Incarnatum, &c. posset illo casu persona Divina dici alba? nam eodem planè modo se haberet persona Divina ad albedinem, sicut se habet Verbum ad unionem, carnem, &c. si verò album concipias quasi importare albedinem inherentem, & informantem per modum formæ sustentationis, id, de quo in concreto prædicatur, ad potentiam naturæ attendis, non ad obedientiam Divinæ omnipotentia à natura debitam; quare tuus corrigendus est conceptus, & attendere debes ad alia similia, videlicet esse unitum, (præsertim, cum ex præmissis Dub. 4°. unio inter materiam & formam sit accidentis) incarnatum, &c.

DISPUTATIO QUINTA.

De Privatione.

DVBIVM I.

Quid sit Privatio, & an ens reale.

ANte Resolutionem
Suppono 1°. negationem posse dupliciter sumi, 1°. pro propositione vocali, mentali, &c. negativa, quæ enuntiamus non esse alicujus, ut *Petrus non est lapis*: 2°. ut est præcisè non esse alterius, ut *tenebræ respectu lucis*, cujus sunt non esse, cæcitas respectu visus, &c.

II. Suppono 2°. negationem esse duplicem, unam essendi; negatio essendi juxta primam acceptionem est, quæ enuntiat non esse alicujus in se, ut cum dico, *Antichristus non est existens*; juxta secundam (quam impotenter ordinariè sequemur) est præcisè non existentia alicujus, Antichristi v.g. alteram habendi; negatio habendi est negatio formæ in subjecto, quæ est duplex, una strictè, quæ confunditur cum privatione, & est negatio formæ in subjecto, commorando ejus capacitatem ad formam illam recipiendam; altera latè, & est negatio formæ in subjecto nullam commorando capacitatem, &c.

RESOLUTIO I.

III. **D**ico 1°. Privatio est negatio formæ in subjecto capaci. Iy negatio est genus, utpote communis ad negationem essendi & habendi; cætera sunt loco differentia.

RESOLUTIO II.

IV. **D**ico 2°. Privatio non debet dici ens reale privativum, negatio ens reale negativum: est contra PP. Poncium, Telles, & alios plures.

V. Probat, quia (præterquam quod ibi videatur esse contradictio in terminis, nam ens reale privativum æquivalet; ens reale non est ens reale) privatio dicit solam negationem, ac proinde solum non ens reale in recto, formam verò, sive ens reale quo privat, & subjectum capax, in obliquo; unde sola negatio, seu non ens reale, affirmatur de privatione; ergo privatio in recto, solum est negatio, seu non ens reale, & non, ens reale privativum.

VI. Confirmatur: per ens reale privativum, vel intelligitur privatio, & sic dicitur idem per idem, & æquè obscurum: vel ens reale habens privationem, & sic privatio esset ens reale in recto, & negatio in